

[Tom Behnke]

»For strafferetsplejens område synes der udelukkende at være gjort gældende, at det er principielt betænkeligt, at afgørelser om tredjeinstansbevilling træffes af Justitsministeren, som samtidig formelt er den øverste chef for anklagemyndigheden.«

Det kunne jo være skrevet af en Fremskridtsmand!

Herefter nævner man forskellige muligheder for at lægge kompetencen andre steder. Der kan være tale om Højesteret eller Den Særlige Klageret, og endelig tales der om at oprette et særligt nævn. Med hensyn til Den Særlige Klageret er det vores opfattelse, at det forum slet ikke er gearet til den slags opgaver, og vi kan derfor ikke anbefale, at kompetencen lægges dér.

Vi er herefter meget åbne over for den mulighed, at kompetencen kan henlægges til Højesteret eller til et særligt nyoprettet nævn. Fremskridtspartiet har selv tidligere foreslået et nævn bestående af professorer fra universiteternes juridiske fakulteter eller 5-6 fornuftige pensionerede professorer. Herom skrives der følgende på side 21 i bemærkningerne til ministerens lovforslag:

»Såfremt det uafhængige organ blev sammensat af pensionerede juridiske professorer – som foreslået af Fremskridtspartiet – ville dette forhold ikke give anledning til problemer. Retsplejerådet kan dog ikke anbefale en sådan løsning.«

Her må vi nok sige, at hvis der ikke engang er antydning af argumenter imod, er det en farbar vej ud af problemstillingen. Men som sagt vil jeg foreløbig lade spørgsmålet stå åbent, om Højesteret eller et særligt nævn skal have kompetencen, blot vi får kompetencen flyttet væk fra Justitsministeriet, både når det drejer sig om privat og om offentligt påtalte sager.

Det skal imidlertid ikke være nogen hemmelighed, at Fremskridtspartiet gerne ser, at der bliver en lillebitte mulighed for, at Folketinget kan fremsætte ønske om, at en bestemt sagskategori skal prøves ved Højesteret af politiske grunde. Vi har sidst set det vedrørende voldsager. Folketinget udtrykte ønske om en opstramning af retspraksis, og i den forbindelse ønskede man at få afprøvet nogle sager ved Højesteret for at få justeret strafferammen. Lignende situationer vil opstå fra tid til anden, og det vil derfor være rimeligt, at Fol-

ketinget har mulighed for at få nogle sagsområder afprøvet, samtidig med at det dog primært er enten Højesteret eller et nævn, der træffer de daglige afgørelser. En sådan kombination kan være svært at udforme i praksis, men problemet må kunne løses, og jeg mener, vi bør bruge hovedparten af tiden i udvalget til at finde ud af det.

Endelig vil jeg kommentere den økonomiske opstilling, og som andre ordførere også har været inde på, mener jeg, den er helt hen i vejret. Det bliver oplyst, at en gennemførelse af forslaget vil medføre en merudgift på 8 årsværk i Højesteret og yderligere 6 årsværk ved landsretterne, i alt 14 årsværk. Videre står der, at der herefter vil kunne ske besparelser i Justitsministeriets departement og Civilrettsdirektoratet i størrelsesordenen 6 årsværk.

Jeg synes, det er lidt beskæmmende at læse. Jeg er helt enig i, at Justitsministeriet ligger inde med nogle virkelige kapaciteter, og at medarbejderne i Justitsministeriet kan deres lektie – men alligevel! Ifølge oplysningerne på side 32-33 i bemærkningerne skal der fremtidig 2½ medarbejder til at klare de opgaver, som 1 medarbejder tidligere har kunnet klare. Jeg forstår godt, at medarbejderen i Justitsministeriet nødig vil miste sit arbejde, men at påstå, at der skal 2½ medarbejder til at klare en enkelts arbejde, synes jeg er dybt useriøst. Men det kan selvfølgelig være, at der er en fornuftig forklaring på, hvorfor den samlede offentlige sektors eneste supermennesker er ansat i Justitsministeriet.

Sonja Albrink (CD):

Forhandlingen i dag ligner jo af gode grunde den forhandling, vi havde i 1989, blot med den ændring, at kompetencen til meddelelse af tredjeinstansbevillinger nu søges placeret hos domstolene, især hos Højesteret.

I CD finder vi det bemærkelsesværdigt, at flere af svarene fra de instanser, der har været hørt i anledning af lovforslaget, er afgivet med ét bestemt forbehold: Høringssvarene tager ikke stilling til hensigtsmæssigheden af ændringen, men man forudsætter, at kompetencen ikke længere skal forblive hos Justitsministeriet.

Begrundelsen for at fratage Justitsministeriet kompetencen til meddelelse af anke- og kærteilladelse har været, at man fandt det forkert, at anklagemyndighedens overordnede